

PŘEMÍTÁNÍ NAD SVITKY PŘEDKŮ

napsal Septimus Signus,
ledohradská univerzita

Představte si, že byste mohli žít pod hladinou díky nesmírně mocnému požehnání toho nejjemnějšího tkaniva. Když si takovou látku přidržíte přes žábra, začnete pít a dýchat její útek a osnovu. Jemná vlákna rostlin vám proniknou až do duše, ale zároveň se látka zašpiní kdejakým mizerným planktonem, že bude ten smrad cítit až do nebe. To je jedna z možností, jak začaly Svitky Předků existovat, ale jsme my tím mořem, tou látkou, nebo tím, kdo přes ni dýchá? Nebo jsme dech sám?

Můžeme plynout skrze Svitky stejně jako moudrost, neboť my jsme voda, nebo jsme tím nánosem bahna a špíny, který se hromadí na okraji?

Zkuste si představit pro změnu něco jiného. Pták v letu křížuje proti větru, náhle ho zvedne poryv větru a mrští jím o kámen. Ale ten kámen může zdánlivě přijít shora, v případě, že je pták při dopadu vzhůru nohama. Odkud v tom případě přišel ten poryv větru? Z kterého směru? Seslali něco z toho bohové, nebo je ten pták důkazem jejich všudypřítomnosti čistě na základě toho, že může činit vlastní rozhodnutí?

Rozsah svitků vyžaduje mysl schopnou zpracovat fakt, že všechny relativní pozice jsou ve svém principu absolutní.

Požádám vás, abyste si představili ještě něco. Tentokrát jste pod zemí, jste maličký žalud zasazený v dobré víře čistě pro radost nějakou elfskou lesní pannou. Chce se vám růst, ale zároveň se bojíte, co by se z vás mohlo stát, a tak od sebe odstrkujete vodu a hlínu, nederete se ke slunci a chcete radši celý život zůstat ve své jamce. Přesto máte velmi silné nutkání, aby z vás vyrostl strom, navzdory vaší vlastní vůli. Jak je to možné?

Žalud je v tomto případě něco jako vajíčko stromu, voda a slunce představují moudrost. My jsme tím kuřetem uvnitř vajíčka, ale zároveň jsme i hlína. Moudrost obsažená ve svitcích je hnacím elementem, kterému se vzpíráme a který nás nutí stát se plně vyvinutými entitami.

A ještě jedna poslední představa, než se vaše mysl uzavře v šoku z této věčné moudrosti. Teď si představte, že jsme plamenem planoucím jasně modrým světlem v nekonečné prázdnotě. Po nějaké době spatříte své bratry a sestry, kteří planou svým vlastním ohněm, nejprve v dálce, pak i po vašem boku. Celé moře světelných bodů, souhvězdí vzpomínek. Každá z nich jasně plane, pak se rozblíká. Na jejím místě se zrodí dvě jiné, ale ani ty nebudou planout věčně, dokud se prázdnota zcela nezaplní tímto chorobným světlem, jež nasává myšlenky.

Mysl každé živé bytosti představuje tuto prázdnotu a získávání vědomostí ze svitků jsou v ní zářící světelné body. Bez jejich bodavých světel by mé vědomí bylo jedno velké nic, které by si nebylo vědomo ani toho, jak je prázdné, neboť prázdnota si nemůže být vědoma sama sebe. Ale planoucí světla poznání jsou nebezpečná a je s nimi zapotřebí zacházet opatrně, dávat na ně pozor, přivést je k sobě a šířit mezi potomstvem.